

LACKFI JÁNOS

Vers a madárságról

*Fenn a madárlesen ülök
 És újmadárul füttyögök
 Leplezni cseppet sem tudom
 Enyhe ember-akcentusom,
 Dalaimban többnyire van
 Valami tán madártalan,
 Amint némi madáros is,
 Csak remélem, hogy nem hamis.
 Madárkodás nem kenyerem,
 A madár virtust ismerem.
 Madár himnuszra ébredek,
 És madártejjel festeget,
 Fenyegető, nagy fényeket
 Madár tájra madár ecset.
 Madárvér bányaszor ontatott
 Emitt a madár ugaron,
 Számkivetetten jár madár,
 Ott, ahol már madár se jár.
 A szembeszéllel szembeszáll,
 Sörét kaszál, fogy a madár.
 Bár erdeink batárain*

*Túl is madár szót ballani,
 De rajtunk madár átok ül,
 Nézzük egymást idegenül.
 Madár madárnak farkasa,
 Nem anyánk a madár haza.
 Ritka az is, hogy pár madár
 Zsivajgó rajba összeáll,
 Madár madárnál madarabb,
 Egymást cibálja mind a rab.
 Madárharapást csórivél,
 Míg nagyobb madár nem visz el.
 A madár nemzet óbaja
 Ósmadaraknak óhaza,
 Hív a haza, talpra, madár,
 Madár földön ki-ki megáll.
 Ki hígmadár, ki mélymadár,
 Amerre táruul a batár.
 Madár modor nem jellemez,
 Madár vagyok, nem jelmez ez,
 Idegen tollam vesztethetem,
 Aki madár, nem tart velem.*

